

Иван Вазов

Земята и небето ни вричаха
без страх...

Земята и небето ни вричаха без страх,
и всичко, всичко – само да бъдем със тях.

Тогава бяхме прави, достойни и добри,
сега сме зли, по-черни от дявола дори!

Дъжд ласки и милувки приемахме тогаз
днес сляпо и саката възбуждат срещу нас.

За слабите тъжаха, а душат ги сега.
За малките плакаха, днес тям – юмрук, нога!

Защо? Защо? Защото в лъжа светът расте!
Понякъто за правда така го сфатят те.

Ах, правдата е тамо, де тям е користта,
прибулена лукаво под външна красота.

Ех, вий големи, силни, на вашите слова
във бъдещето вече не можеме верва.

Лъгахте ни вий много, вий лъжете и днес:
вий давате милувки, но на покорен пес.

Но щом народ поиска за себе да живеи,
той става вам омразен, изменник и злодей.

Ех, вий, големи, силни, на сладки ви слова
тъй, както на лъжата, не можем веч верва!

Януари 1916 г.

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Калина Григорова и Мартин Митов, октомври-декември 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4949>]